

Người Phu Xích Lô 51 Năm Trước Của Tôi Và Một Thông Điệp Cho Mùa Giáng Sinh

Phan Quang Tuệ
(Viết trong Mùa Giáng Sinh 2013)

Bạn thân,

Tôi muốn kể hầu bạn một câu chuyện mới xảy đến cho tôi trong mùa Giáng Sinh năm nay. Ngày 24, một ngày trước Giáng Sinh, tôi nhận được một thiệp Giáng Sinh làm tôi ngạc nhiên.

Thiệp viết như sau: “Kính thăm phán Phan Quang Tuệ. Em được biết thăm phán khi còn ở Vietnam. Thăm phán đã về hưu, em thấy trong facebook nên để lại message nhưng không thấy thăm phán trả lời. Xin xem lại message em đã gửi. Em,..., đã gặp trong đêm khuya trên đường Phan t. Giản. Kính chúc thăm phán có mùa Noel và năm mới với nhiều sức khỏe cùng quý quyền.”

Tôi để tấm thiệp lạ kỳ này qua một bên, trên bàn giấy trong phòng làm việc. Vợ tôi thường để tất cả thiệp Giáng Sinh trên một bàn nhỏ gần cây thông Giáng Sinh trong phòng khách. Tối hôm ấy vợ chồng tôi, các con trai, con dâu, cháu nội quây quần trong buổi tiệc gia đình mừng Đấng Cứu Thế ra đời. Chúng tôi mở quà, chơi trò chơi

“white elephant”. Mãi đến khuya tiệc tàn, các con cháu ra về. Tôi giúp nhà tôi dọn dẹp.

Sáng hôm sau tôi dậy trong khi nhà tôi còn yên giấc. Tôi vẫn thích không khí yên tĩnh trong nhà trong buổi sáng tinh sương. Tôi xuống dưới nhà, vào phòng giấy, đem tấm thiệp ra ngồi trước computer. Tôi vào facebook và sau một lúc tìm ra được lời nhắn viết cho tôi từ giữa tháng 9. Quả thực tôi đã vô tình không đọc lời nhắn này trên facebook.

Và đây là lời nhắn gửi cho tôi đề ngày 18 tháng 9, 2013. Tôi ghi lại nguyên văn và đề y nguyên cách viết:

“Kính chào Thảm Phán Phan Quang Tuệ. Em đã tìm Thảm Phán hơn 30 năm nay (vị Ân Nhân của em!). Em xin gọi lại kỷ niệm. Lần gặp đầu tiên trong đêm khuya trên đường Phan Thanh Giản, Saigon (1962...?). Em là đứa 15 tuổi, đạp xe xích lô đã chở Người Ân Nhân về nhà (sát cạnh chợ Bà Chiểu) lúc đó cửa sắt trước nhà của Bác Sĩ Phan Quang Đán bị chính phủ Ngô Đình Diệm niêm phong! Trên đường em chở vị ân nhân này về nhà, em được khuyên bảo: ‘Em còn nhỏ mà phải sống vất vả quá vậy, em cố gắng học nghe, ba của anh, bác sĩ Phan Quang Đán đang bị chính phủ Ngô Đình Diệm bỏ tù nên anh không có cơ hội giúp em được nhiều, nhưng... Vừa bước xuống xe, ông anh Đẹp Trai móc hết các túi, tìm tiền cho em hết! Ráng học giỏi nghe em...’

Với lời nói Chân Tình khuyên bảo đó, và cử chỉ thân thương, mãi mãi còn trong tim óc của em! Từ đó em được “thành công”... em bị động viên khóa 3/68 Thủ Đức (huynh trưởng khóa 2/68 Thủ Đức). Em đến Mỹ qua tàu Trường Xuân (rời Bến Bạch Đằng, Saigon, chiều ngày 30/4/1975, chưa từng về Việt Nam bao giờ.)

Thứ Bảy, 15/9/2013 anh HQB đến nhà em từ Portland, em tâm sự về dịp gặp Ân Nhân khi đạp xe xích lô ở Saigon với số tiền Ân Nhân cho và lời khuyên bảo đáng quý nên em mới được như ngày hôm nay. Anh B. nói rằng anh đã được gặp Huynh Trưởng Thảm Phán rồi, em mừng quá, liền hỏi số điện thoại của Huynh Trưởng Thảm Phán nhưng anh không nhớ.

Em có vợ và 2 con trai, cả hai tốt nghiệp từ Georgia Tech; một đứa dạy chemistry tại trường này, một đứa làm kỹ sư cho công ty Boston Consulting Group, vợ làm manager, pharmacist, có con gái hơn 8 tháng; gia đình 2 đứa đang sống tại Atlanta.

Nếu Huynh Trưởng đọc được những dòng chữ tâm huyết này, xin gọi em gấp để em mừng sau nhiều năm tìm kiếm Huynh Trưởng Thảm Phán.

Nguyện xin ơn trên trả công bồi hậu cho tất cả gia đình của Huynh Trưởng Thảm

Phán qua nhiều công đức mà Huỳnh Trường đã làm cho em trước đây 51 năm.

Kính chào vị Ân Nhân đáng kính.

Em,...”

Tôi đã liên lạc với người này sáng nay. Chúng tôi đã chuyện trò trên điện thoại cả tiếng đồng hồ. Được biết sau lần gặp nhau đêm hôm ấy, người thiếu niên 15 tuổi đã chuyên cần đèn sách. Cậu đỗ tú tài ban B (Tóan). Sau Tết Mậu Thân người thanh niên nhập ngũ khóa 3/68 Thủ Đức (tôi nhập ngũ khóa 2/68). Vì giỏi toán, ông chọn ngành Pháo Binh. Ông trở thành Sĩ Quan Pháo Binh. Năm 1972 ông được gởi đi tu nghiệp tại Hoa Kỳ và mãn khóa trở lại Việt Nam tiếp tục phục vụ trong ngành Pháo Binh. Ngày 30-4-1975 Ông rời Việt Nam trên tàu Trường Xuân của thuyền trưởng Phạm Ngọc Lũy. Tại Hoa Kỳ, hiện nay Ông là công chức tại một quận hạt. Bà làm công chức cho tiểu bang. Ông bà có bà con ở San Jose. Con cái thành đạt.

Chuyện xảy ra cách đây đã 51 năm. Lúc ấy tôi vừa tròn 20. Ba tôi bị giam ở Côn Đảo sau cuộc đảo chánh 11-11-1960. Sau một thời gian trốn tránh ở nhà bố mẹ của Vương Quốc Cường (sau này là chánh án Quảng Ngãi), tôi trở lại trường Luật, vừa học vừa dạy ở một trường tư thục, kèm thêm mấy người con của nhà triệu phú Nguyễn Đình Quát. Mỗi ngày tôi đi xe Buýt Vàng để trở về ở Bà Chiểu. Khi nào quá khuya, không còn xe Buýt, tôi đi xích lô. Và tôi đã gặp người thiếu niên đạp xích lô này một buổi tối trên đường Phan Thanh Giản. Câu chuyện đặc biệt không phải ở hành động cử chỉ của người sinh viên 20 tuổi, mà ở tư cách của người thiếu niên 15 tuổi. Đối với tôi chính người này mới là ân nhân, sứ giả của niềm tin trong Mùa Giáng Sinh. Và tôi đã nói như vậy qua buổi tiếp xúc trên điện thoại lần đầu tiên giữa ông bà này với vợ chồng chúng tôi.

Câu chuyện của tôi, của chúng tôi, tuy là một chuyện giữa hai cá nhân, nhưng mang một ý nghĩa, về lòng tin, định mệnh, và đời sống. Tôi nghĩ câu chuyện nên được chia sẻ. Vì thế tôi xin mạn phép gởi đến các bạn câu chuyện như một quà Giáng Sinh.

Phan Quang Tuệ